

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

26 ก.ย. 2567
(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๔๔/๒๕๖๑
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๕๗๖/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๐ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง นายอานัติ อำนวยพล

ผู้ฟ้องคดี

นายกเทศมนตรีตำบลแม่ริม ที่ ๑
คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลหรือ
เขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดเชียงใหม่ ที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๑๒๗๔/๒๕๕๙
หมายเลขแดงที่ ๗๔๓/๒๕๖๑

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๑๔๙ (ที่ถูกคือ โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๘๑๔๙) ตำบลแม่ริม อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ด้านหน้าที่ดินติดถนนทางหลวงแผ่นดินแม่ริม - สะเมิง (สายเก่า) ภายในบริเวณที่ดินของผู้ฟ้องคดีด้านถนนแม่ริม - สะเมิง มีลำเหมืองไหลผ่าน ซึ่งต้นน้ำไหลมาจากน้ำตกแม่สา เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ผู้ฟ้องคดีมีความจำเป็นต้องสัญจรเข้า - ออกที่ดินสู่ทางสาธารณะ จึงให้ผู้ดูแลที่ดินแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและขออนุญาตทางราชการท้องถิ่น (สุขาภิบาลตำบลแม่ริม (เดิม)) เพื่อก่อสร้างรั้ว แนวรั้วสูงกว่าระดับน้ำในลำเหมือง และวางท่อลอดขนาดใหญ่ขนานลำเหมือง ให้น้ำในลำเหมืองไหลผ่านได้และทำถนนลาดยางบนท่อลอดเพื่อทำเป็นทางเข้า - ออกสู่ทางสาธารณะ เมื่อได้รับอนุญาตจากทางราชการท้องถิ่นแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงว่าจ้างผู้รับเหมาก่อสร้าง

/ดำเนินการ...

ดำเนินการสร้างรั้ววางท่อลอด ทำถนนทางเข้า - ออก สู่ทางสาธารณะ หลังจากก่อสร้างเสร็จ น้ำในลำเหมืองสามารถไหลผ่านท่อลอดได้อย่างสะดวก ผู้ฟ้องคดีได้ใช้ถนนดังกล่าวเป็นทางเข้า - ออก สู่ทางสาธารณะตลอดมาเป็นระยะเวลากว่า ๒๐ ปี ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีให้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่รุกล้ำลำเหมืองสาธารณะ โดยอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีปลูกสร้างรุกล้ำลำเหมืองสาธารณะทำให้น้ำจากน้ำตกแม่สาทางด้านเหนือของลำเหมือง ไม่ไหลผ่านไปสู่วิวบ้านด้านทางใต้ของลำเหมือง เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดี มอบหมายให้ตัวแทนมีหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับข้อเท็จจริงต่าง ๆ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือถึงผู้ฟ้องคดีให้ผู้ฟ้องคดีแสดงเอกสารการได้รับ อนุญาตก่อสร้าง ผู้ฟ้องคดีจึงมอบหมายให้ตัวแทนไปดำเนินการขอหลักฐานการอนุญาตก่อสร้าง และเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือชี้แจงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจสอบข้อเท็จจริง กรณีการใช้น้ำจากลำเหมืองสาธารณะ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และท่อลอด ค.ส.ล. จนกว่าจะได้ใบอนุญาตจาก เจ้าพนักงานท้องถิ่น และคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอ ใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ตามแบบ ข.๑ ต่อเจ้าพนักงาน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งดังกล่าวไม่ถูกต้อง ไม่ชอบด้วยกฎหมายและกระหอบสิทธิของผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๔/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และท่อลอด ค.ส.ล. คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ยื่นคำขอใบอนุญาตก่อสร้างอาคารของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผิดพลาดคลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดี เป็นเจ้าของที่ดินโดยมีลำเหมืองผ่านเข้ามาในที่ดิน การก่อสร้างก่อสร้างรั้วและวางท่อลอด นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมาย โดยผู้ดูแลที่ดินขณะนั้นได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และขออนุญาตก่อสร้างก่อสร้างรั้วและวางท่อลอด ซึ่งขณะขออนุญาตเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ท้องถิ่นยังมีฐานะเป็นสุขาภิบาลตำบลแม่ริม ในการขออนุญาตก่อสร้างนั้นจะมีขั้นตอนต่าง ๆ ได้แก่ การทำคำขออนุญาตก่อสร้าง ก่อนก่อสร้างต้องได้รับการตรวจสอบจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นว่าสามารถก่อสร้างได้ จะทำเรื่องเสนอประธานกรรมการสุขาภิบาล ตำบลแม่ริมเพื่ออนุมัติการก่อสร้าง และขณะก่อสร้างจะมีเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ควบคุม การก่อสร้าง จากข้อเท็จจริงในขณะก่อสร้างมีบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการอนุญาตทั้งบุคคลและ เจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งขณะก่อสร้างผู้ดูแลได้แจ้งว่ามีเจ้าพนักงานท้องถิ่นมาตรวจสอบดูแล จำนวน ๓ คน ทั้งยังได้อธิบายแนะนำเรื่องการก่อสร้างและกำหนดขนาดท่อลอดเพื่อให้ น้ำในลำเหมืองผ่านได้โดยสะดวก ภายหลังจากก่อสร้างท่อลอดแล้วน้ำในลำเหมืองก็ไหลได้ปกติ และ ผู้ฟ้องคดีได้จ่ายเงินค่าใช้น้ำลำเหมืองให้แก่ “แก่งเหมือง” ตลอดมา (แก่งเหมือง คือ ชาวบ้าน

ในพื้นที่...

ในพื้นที่ที่มีอาวสุ มีหน้าที่ดูแลลำเหมืองนี้ให้น้ำไหลผ่านได้สะดวก คอยดูแลขุดลอกลำเหมือง มีให้ต้นเงินทุกปี และมีหน้าที่ตรวจสอบมิให้ผู้ใดกระทำการบุกรุกลำเหมือง กับเก็บเงินค่าใช้น้ำ ลำเหมืองจากชาวบ้านที่ลำเหมืองไหลผ่าน) ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สั่งให้ ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างรั้วและวางท่อจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ตามแบบ ข.๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ ที่ให้ระงับการก่อสร้างรั้วและวางท่อ จนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

๒. เพิกถอนคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ ให้ยื่นคำขอใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ตามแบบ ข.๑

๓. เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๔/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

๔. ให้ระงับการรื้อถอนท่อลอดและรั้วกำแพง และคำสั่งให้รับคำขออนุญาต ก่อสร้างไว้จนกว่าจะมีคำสั่งหรือคำพิพากษาคดีถึงที่สุด

ผู้ฟ้องคดีมีคำขอเกี่ยวกับวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา โดยขอให้ศาลมีคำสั่ง ทุเลาการบังคับตามคำสั่งให้รื้อถอนท่อลอด และรั้วกำแพงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้เป็นการ ชั่วคราว ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือเทศบาลตำบลแม่มิม ที่ ชม ๖๑๕๐๓/๔๙๙ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ ถึงนายอำเภอแม่มิม ขอความอนุเคราะห์ ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทำการรังวัดสอบแนวเขตลำเหมืองสาธารณประโยชน์บริเวณ ด้านทิศใต้ของร้านกาแฟวารี ดิตาแกลลอรี่ หมู่ที่ ๑ ตำบลริมใต้ อำเภอแม่มิม จังหวัดเชียงใหม่ ต่อมา เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดเชียงใหม่ สาขาแม่มิมมีหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงใหม่ สาขาแม่มิม ที่ ชม ๐๐๒๐.๐๑/๓๕๗๓ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๘ แจ้งผลการรังวัดสอบเขต ลำเหมืองสาธารณประโยชน์ พร้อมแผนที่ (ร.ว.๙) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือสำนักงานเทศบาล ตำบลแม่มิม ที่ ชม ๕๓๓๐๑/๑๐๒๕ ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอน สิ่งปลูกสร้างทับลำเหมืองสาธารณประโยชน์ออกไปและทำให้ลำเหมืองสาธารณประโยชน์กลับคืน สู่สภาพเดิมภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือฉบับนี้ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๙ ชี้แจงการก่อสร้าง โดยอ้างว่าประชาชนที่พักอาศัยอยู่บริเวณลำเหมืองด้านต้นน้ำ เหนือขึ้นไปได้กักและใช้น้ำจากลำเหมืองเพื่อการเกษตรเป็นจำนวนมาก จนเป็นสาเหตุให้ไม่มีน้ำ ในลำเหมืองไหลลงมาทางด้านปลายน้ำ การก่อสร้างท่อลอดให้น้ำในลำเหมืองไหลผ่านบริเวณ

/ถนนทางเข้า...

ถนนทางเข้าบ้านพักและก่อสร้างบ้านพักของผู้ฟ้องคดีได้ยื่นขออนุญาตพร้อมกัน ได้รับการตรวจ และอนุญาตจากทางราชการอำเภอแม่ริมตั้งแต่ประมาณ ๒๐ ปีมาแล้ว การก่อสร้างบริเวณ ลำเหมืองจึงมิได้เป็นเหตุปิดกั้นทางไหลของน้ำในลำเหมือง เหตุที่ประชาชนด้านท้ายน้ำไม่ได้ใช้ ประโยชน์จากน้ำลำเหมืองเนื่องจากลำเหมืองบริเวณนี้ไม่เคยมีน้ำตามธรรมชาติจากต้นน้ำไหลลง มาหลายปีแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือสำนักงานเทศบาลตำบลแม่ริม ที่ ชม ๕๓๓๐๑/๑๒๖ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า กรณีลำเหมืองสาธารณะประโยชน์สำหรับ ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันนั้น แม้จะน้ำไหลผ่านไม่ว่าจะจะเป็นน้ำที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติหรือเกิดจาก การใช้ของประชาชนหรือแม้ในลำเหมืองนั้นจะไม่มีน้ำไหลผ่าน เป็นระยะเวลานานเท่าใดก็ตาม หากยังไม่ได้มีการถอนสภาพการเป็นเหมืองสาธารณะประโยชน์ย่อมถือว่าเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ไม่สามารถให้ผู้ใดก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างใด ๆ รุกล้ำได้ การที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างท่อลอดและทำถนน ทับบนลำเหมืองสาธารณะ รวมทั้งก่อสร้างกำแพงบนลำเหมืองดังกล่าว จึงเป็นการรุกล้ำลำเหมือง สาธารณประโยชน์สำหรับประชาชนใช้ร่วมกัน การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้รับอนุญาตจากทางราชการแล้วนั้น ขอให้ผู้ฟ้องคดีแสดงเอกสารมาให้เทศบาลตำบลแม่ริมทราบ หากไม่สามารถแสดงหลักฐานตามที่อ้าง ได้ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือฉบับนี้ เทศบาลตำบลแม่ริมมีความจำเป็น จะต้องดำเนินการตามกฎหมายกับผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือแจ้งเมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๙ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจงการปลูกสร้างครั้งที่ ๒ ว่าเนื่องจากการก่อสร้างดังกล่าวได้ดำเนินการกว่า ๒๐ ปี เอกสาร การขออนุญาตดังกล่าวได้แยกเก็บมิได้รักษารวบรวมไว้ในที่เดียวกับเอกสารสำคัญอื่น ๆ ทะเบียนบ้าน สมุดคู่มือประจำรถยนต์ โฉนดที่ดินหรือใบหุ้น ผู้ฟ้องคดีได้พยายามตรวจค้นหลักฐานแล้ว ไม่พบ หลักฐานดังกล่าว หากตรวจพบแล้วจะรีบจัดส่ง และเอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารราชการ ทางอำเภอแม่ริมน่าจะมีการเก็บรักษาเอกสารต้นเรื่องการขออนุญาตก่อสร้างไว้ จึงขอให้เทศบาล ตำบลแม่ริมซึ่งเป็นส่วนราชการในพื้นที่ประสานขอหลักฐานการขออนุญาตไปยังที่ว่าการอำเภอแม่ริมด้วย อีกทางหนึ่ง ส่วนสาเหตุที่ไม่มีน้ำไหลผ่านไปทางด้านล่างของลำเหมืองนั้น มีสาเหตุตามที่ได้ชี้แจงแล้ว และขอให้เทศบาลตำบลแม่ริมตรวจสอบความเดือดร้อน กรณีไม่ได้ใช้ประโยชน์น้ำจากลำเหมือง และแจ้งผลการตรวจสอบตามความจริงให้ผู้ฟ้องคดีและประชาชนทราบ เพื่อความเป็นธรรมแก่ ผู้ฟ้องคดีด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือสำนักงานเทศบาลตำบลแม่ริม ที่ ชม ๕๓๓๐๑/๒๘๗ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๙ แจ้งไปยังผู้ฟ้องคดีว่า จากการตรวจสอบสถานที่ก่อสร้างในเบื้องต้น การก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างรุกล้ำลำเหมืองสาธารณะดังกล่าวไม่น่าจะสามารถอนุญาตได้ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีต้องแสดงหลักฐานให้เทศบาลทราบว่าได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างเหนือหรือรุกล้ำ ลำเหมืองสาธารณะ หากไม่สามารถแสดงหลักฐานดังกล่าวได้ เทศบาลก็ไม่สามารถพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างเหนือลำเหมืองสาธารณะ และการที่ลำเหมืองสาธารณะ

/จะมีน้ำไหล...

จะมีน้ำไหลผ่านหรือไม่ ก็ไม่อาจทำให้ลำเหมืองสาธารณะสิ้นสภาพไป เมื่อยังคงมีความเป็น
 ลำเหมืองสาธารณะอยู่ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิในการก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างใด ๆ เหนือหรือรุกล้ำลำเหมือง
 สาธารณประโยชน์โดยไม่ได้รับอนุญาตได้ หากผู้ฟ้องคดีไม่สามารถแสดงหลักฐานการอนุญาต
 ให้ใช้ลำเหมืองสาธารณะได้ภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือฉบับนี้ ก็ให้ผู้ฟ้องคดี
 ดำเนินการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างรุกล้ำลำเหมืองสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตภายในระยะเวลาดังกล่าว
 หากเพิกเฉยเทศบาลตำบลแม่ริมมีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด
 และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ (แบบ ค.๓)
 ให้ระงับการก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และท่อลอด ค.ส.ล. ตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง และคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๙
 ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ (แบบ ค.๙) ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ตามแบบ ข.๑
 ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง ณ บ้านเลขที่ ๕๗ หมู่ที่ ๖ ตำบลริมใต้
 อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นบริเวณที่มีการกระทำผิด หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๒๕
 พฤษภาคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๔/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี
 กรณีดังกล่าวองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นไม่มีอำนาจให้บุคคลใดใช้ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติ
 ของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน แต่เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดเท่านั้น ทั้งนี้
 ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๑๒๒ และระเบียบ
 กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติ
 ของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ ข้อ ๗ และต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ แห่ง
 ประมวลกฎหมายที่ดิน และกฎหมายอื่น ๆ ด้วย เช่น พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒
 มาตรา ๒๑ เป็นต้น และในทางปฏิบัติที่ผ่านมาจังหวัดเชียงใหม่ไม่มีนโยบายในการอนุญาตให้ผู้ใด
 ใช้ประโยชน์จากที่สาธารณะ เว้นแต่มีเหตุอันสมควร หรือหากมีการเห็นชอบจากผู้ว่าราชการ
 จังหวัดเชียงใหม่ก็ยังคงต้องมาขออนุญาตก่อสร้างตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ด้วย
 ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นประธานสภาเทศบาลตำบลแม่ริม ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ต่อเนื่อง
 เรื่อยมาจนยกฐานะเป็นเทศบาลตำบลแม่ริมในปัจจุบัน ก็ยังคงดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรี
 ตำบลแม่ริมก็ยังไม่ทราบว่ามี การขออนุญาตในเรื่องดังกล่าว ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีทำ
 ถนนลาดยางบนท่อลอดเพื่อออกสู่ทางสาธารณะนั้น ในที่ดินของผู้ฟ้องคดีมีทางออกสู่
 ทางสาธารณะอีกทางหนึ่งอยู่แล้ว แม้จะอ้อมแต่ก็สามารถออกสู่ทางสาธารณะได้โดยไม่จำเป็นต้อง
 ทำทางดังกล่าว อีกทั้ง บนแนวท่อลอดผู้ฟ้องคดียังทำเป็นสนามหญ้าตั้งศาลพระภูมิ และก่อสร้าง
 รั้วปิดกั้นมิให้ผู้ใดหรือแม้แต่เจ้าหน้าที่เข้าไปใช้สอยลำเหมืองสาธารณะดังกล่าวได้ ส่วนท่อลอดที่
 ผู้ฟ้องคดีวางไว้ในลำเหมืองสาธารณะประโยชน์นั้น มีความกว้างโดยประมาณ ๘๐ เซนติเมตร
 และยังมีทางน้ำแยกจากท่อลอดดังกล่าว ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ผันน้ำจากท่อลอดดังกล่าวเข้าที่ดินของ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีเอง จนผู้ที่อยู่ปลายน้ำนั้นไม่ได้รับน้ำอย่างเพียงพอ ชาวบ้านจะเข้าไปตรวจสอบว่ามีการอุดตันหรือไม่ ก็ไม่สามารถกระทำได้อเนื่องจากผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วขนาดใหญ่บนลำเหมืองปิดกั้นเอาไว้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นและได้ออกคำสั่งดังกล่าวถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องครบถ้วนแล้ว

การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของที่ดินโดยมีลำเหมืองผ่านเข้ามาในที่ดินนั้น ผู้ฟ้องคดีเดิมเป็นเจ้าของที่ดินแปลงด้านในที่มีลำเหมืองอยู่ด้านหน้าก่อนถึงถนนสาธารณะ ต่อมาจึงซื้อที่ดินแปลงที่ติดกับถนนสาธารณะด้านนอกสุดในภายหลัง จึงทำให้ที่ดินของผู้ฟ้องคดีมีลำเหมืองสาธารณะคั่นระหว่างที่ดินทั้งสองของผู้ฟ้องคดี ลำเหมืองมีอยู่ก่อนแล้วแต่ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อที่ดินเพิ่มเติมในภายหลังทำให้มีลำเหมืองอยู่คั่นกลางระหว่างที่ดินทั้งสองแปลงของผู้ฟ้องคดี ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ได้ดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมาย โดยผู้ดูแลที่ดินขณะนั้นแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและขออนุญาตก่อสร้างท่อลอดและรั้วตั้งแต่เป็นสุขาภิบาล นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ทราบเพราะผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำหลักฐานของทางราชการที่ออกให้ตามผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างมายืนยันได้ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การทำท่อลอดในลำเหมืองมีผู้เกี่ยวข้องทั้งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ฝ่ายโยธาท้องถิ่น ผู้รับเหมาก่อสร้าง ชาวบ้านที่อยู่ใกล้เคียงบริเวณใกล้เคียง และผู้ดูแลลำเหมืองหรือแก่งเหมือง หากผู้ฟ้องคดีก่อสร้างท่อลอดหรือรั้วโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นและทำให้น้ำในลำเหมืองไหลผ่านไม่สะดวก ชาวบ้านหรือแก่งเหมืองจะต้องร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อทำการรื้อถอนตั้งแต่ระยะเวลาที่สร้างเสร็จ แต่จากข้อเท็จจริงตลอดระยะเวลากว่า ๒๐ ปีที่ผ่านมา การก่อสร้างท่อลอดและรั้วกำแพงนี้ไม่เคยทำให้ชาวบ้านที่อยู่ทางใต้ลำเหมืองได้รับความเดือดร้อน หรือมีชาวบ้าน หรือแก่งเหมืองร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นแต่อย่างใด จากข้อเท็จจริงย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างจากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นแล้ว นั้นเป็นเพียงข้ออ้างแต่ฝ่ายเดียวของผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง ในการขออนุญาตก่อสร้างอาคาร เช่น รั้ว กำแพง ท่อระบายน้ำ เป็นต้น ที่จะก่อสร้างในที่สาธารณประโยชน์สำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันนั้น จะต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ให้ใช้ลำเหมืองสาธารณะสำหรับประชาชนใช้ร่วมกันนั้นเสียก่อน ซึ่งหากไม่ได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่แล้วสุขาภิบาลตำบลแม่มริมย่อมต้องไม่อนุญาตให้ก่อสร้างบนลำเหมืองสาธารณะ ซึ่งในประเด็นนี้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้อ้างว่าได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการจังหวัดมาก่อน จึงเชื่อว่าไม่ได้รับอนุญาตจากสุขาภิบาลตำบลแม่มริมตามที่อ้างแต่อย่างใด และแก่งเหมือง คือ ผู้เอาวัสดุที่ชาวบ้านในหมู่บ้านนั้นให้ความนับถือโดยเลือกกันเอง ไม่ได้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือได้รับมอบอำนาจจากรัฐให้มีหน้าที่ในการดูแลรักษา ลำเหมืองสาธารณะ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการก่อสร้างท่อลอดและรั้วของผู้ฟ้องคดีมิได้กีดขวางทางไหลของน้ำในลำเหมืองนั้น แม้การก่อสร้างจะไม่กีดขวางทางไหลของน้ำก็ไม่ทำให้การก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวเป็นการก่อสร้างที่ได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายแต่อย่างใด การปฏิบัติ

/หน้าที่ของ...

หน้าที่ของผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นไปโดยยุติธรรม ปราศจากอคติใด ๆ เมื่อมีชาวบ้านร้องเรียน เรื่องการบุกรุกที่ดินลำเหมืองสาธารณะ ผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่สำรวจและแจ้งให้นายอำเภอแม่ริมทราบเพื่อประสานเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดเชียงใหม่ สาขาแม่ริม เพื่อรังวัด สอบเขตเหมืองดังกล่าว รายละเอียดตาม (ร.ว.๙) ประกอบกับผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน ไม่เคยอนุญาตให้ก่อสร้างรั้วและท่อลอดดังกล่าว และเมื่อสอบถามข้อมูลจากหลาย ๆ ฝ่ายแล้วพบว่าข้อมูลตรงกัน จึงได้แจ้งให้ผู้ผูกฟ้องคดีปฏิบัติให้ถูกต้อง ตามกฎหมาย กรณีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ และคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ เป็นขั้นตอนที่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งหากผู้ผูกฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวครบถ้วนแล้ว ไม่มีเหตุผลใดที่ผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ จะไม่อนุญาตให้ผู้ผูกฟ้องคดีก่อสร้างรั้วและท่อลอดดังกล่าว การที่ผู้ผูกฟ้องคดีอ้างว่าผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ สั่งให้ผู้ผูกฟ้องคดีไปยื่นคำขอใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ซึ่งดูจากเอกสารการแจ้งให้รื้อถอนของผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมสังเกตเห็นได้ว่าเมื่อผู้ผูกฟ้องคดีไปยื่นคำขอ ใบอนุญาตก่อสร้างย่อมเป็นไปได้ที่ผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ จะอนุญาตให้ก่อสร้างได้อย่างแน่นอน จึงไม่ถูกต้อง และผู้ผูกฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด

ผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การทำนองเดียวกันกับคำให้การของผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ และเพิ่มเติมว่า ตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นบทบัญญัติที่มีเจตนารมณ์ เพื่อประโยชน์สาธารณะและมุ่งคุ้มครองความปลอดภัยของประชาชนเป็นสำคัญ และเป็นบทบัญญัติ ที่กำหนดขั้นตอนการออกคำสั่งตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจพบอาคารที่ก่อสร้างโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ให้ผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการตามขั้นตอน ในมาตรา ๔๐ โดยมีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารระงับการก่อสร้างอาคาร ห้ามใช้อาคาร และให้ดำเนินการแก้ไขและยื่นคำขอรับใบอนุญาต หรือให้ดำเนินการรื้อถอนแล้วแต่กรณี โดยผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องออกคำสั่งให้ระงับการก่อสร้างอาคารไม่ว่าจะอยู่ในขั้นตอนการก่อสร้าง หรือก่อสร้างแล้วเสร็จ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารดำเนินการ ก่อสร้างอาคารโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ ในส่วนอื่น ๆ หรือหลังอื่น ๆ ต่อไป ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารมูลพิพาท หรือผู้อยู่อาศัยในอาคาร ข้างเคียงได้ ดังนั้น การที่ผู้ผูกฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าคำสั่งให้ผู้ผูกฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารนั้น เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะผู้ผูกฟ้องคดีไม่ได้กำลังทำการก่อสร้างอาคาร และอาคารพิพาท ก็ไม่ได้อยู่ระหว่างการดำเนินการก่อสร้างจึงไม่อาจรับฟังได้ นอกจากนี้ หากผู้ได้รับใบอนุญาต ทำใบอนุญาตสูญหาย ผู้ได้รับใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตเดิมต่อผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายใน ๔๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบถึงการสูญหาย ตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

/แต่จาก...

แต่จากข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าอาคารพิพาทเคยได้รับใบอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ใบอนุญาตสูญหาย และผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการตามมาตรา ๓๙ ดังกล่าวแต่อย่างใด และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจพบอาคารที่ก่อสร้างโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจออกคำสั่งตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แล้วแต่กรณีต่อไป โดยกรณีของอาคารพิพาทนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารตามมาตรา ๔๑ เนื่องจากอาคารพิพาทไม่ได้รับอนุญาตก่อสร้างจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำใบอนุญาตก่อสร้างที่กล่าวอ้างว่าเคยได้รับจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มาแสดงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายในกำหนดระยะเวลาได้ ประกอบกับไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเคยยื่นคำขอรับใบอนุญาตเดิมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ อาคารพิพาทยังคงเป็นอาคารที่ก่อสร้างโดยไม่มีใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจในการออกคำสั่งตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการตามกฎหมายต่อไป การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าคำสั่งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะอาคารพิพาทเคยได้รับใบอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งให้ระงับการก่อสร้างอาคารและคำสั่งให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ไม่ได้มีสาเหตุมาจากการวางท่อในลำเหมืองของผู้ฟ้องคดีทำให้น้ำไม่ไหล แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งทั้งสองดังกล่าวโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วและท่อลอดโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเป็นกรณีก่อสร้างรุกล้ำลำเหมืองสาธารณประโยชน์ นอกจากนี้ ตามคำฟ้องผู้ฟ้องคดีไม่ได้ชี้แจงหรือแสดงเหตุผลว่า คำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๔/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอย่างไร เพียงแต่กล่าวอ้างขึ้นลอย ๆ โดยไม่มีข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ใช้อ้างอิงหรือเป็นเหตุผลประกอบในการขอให้ศาลเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่อาจเข้าใจและโต้แย้งได้ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่เกี่ยวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีการกระทำที่มีเหตุแห่งการฟ้องคดีพร้อมกับข้อเท็จจริงตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คดีจึงไม่มีเหตุที่ผู้ฟ้องคดีจะขอให้ศาลเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คำสั่งที่ ๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ ให้ระงับการก่อสร้างอาคาร ตามมาตรา ๔๐ (๑) (แบบ ค.๓) และคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารตามมาตรา ๔๑ (แบบ ค.๙) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เนื่องจากก่อสร้างอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตและเป็นกรณีที่สามารภแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และคำวินิจฉัย

/อุทธรณ์ที่...

อุทธรณ์ที่ ๓๔/๒๕๕๙ วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ จึงขอด้วย
กฎหมายเช่นกัน

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ลักษณะที่ดินแปลงที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามีลำเหมือง
ไหลผ่านแปลงโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๘๑๔๙ ตำบลแม่มิ อำเภอมะริม จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้
กรรมสิทธิ์มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ มีเนื้อที่ ๑๐ ไร่ ๔๘.๘ ตารางวา ซึ่งที่ดินทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ
ระบุติดกับลำเหมืองสาธารณประโยชน์ (ลำเหมืองพิพาท) เป็นลำเหมืองที่มีต้นน้ำไหลมาจาก
น้ำตกแม่สา ประกอบกับผลการรังวัดสอบเขตลำเหมืองสาธารณประโยชน์ของสำนักงานที่ดิน
จังหวัดเชียงใหม่ สาขาแม่มิ ระบุแนวเขตลำเหมืองสาธารณประโยชน์ ตามระวางแผนที่แนบท้าย
หนังสือแจ้งผลการรังวัดที่แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ลำเหมืองพิพาทที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็น
ลำเหมืองที่มีน้ำไหลผ่านที่ดินของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นลำเหมืองสาธารณประโยชน์ ผู้ฟ้องคดีเป็น
เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินแปลงดังกล่าวจริงแต่เป็นที่ดินซึ่งอยู่ติดลำเหมืองสาธารณประโยชน์
ดังกล่าว ถัดจากลำเหมืองพิพาทเชื่อตามคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าเป็นที่ดินอีกแปลงหนึ่ง
ซึ่งอยู่ติดถนนสาธารณะสายแม่มิ - สะเมิง ที่ผู้ฟ้องคดีซื้อเอาไว้เพื่อทำเป็นทางออกสู่ทาง
สาธารณะสายแม่มิ - สะเมิง (สายเก่า) ลำเหมืองพิพาทจึงอยู่กั้นระหว่างที่ดินแปลงโฉนดที่ดิน
เลขที่ ๑๔๑๔๙ (สายเก่า) ของผู้ฟ้องคดีกับที่ดินอีกแปลงหนึ่งที่ผู้ฟ้องคดีซื้อเพื่อใช้เป็นทางออกสู่
ถนนสาธารณะสายแม่มิ - สะเมิง (สายเก่า) ผู้ฟ้องคดีจึงก่อสร้างรั้วกำแพงและท่อดูดขนาดใหญ่
แล้วทำทางลาดยางลงบนท่อดูดเพื่อจะได้สะดวกในการเข้าออกสู่ทางสาธารณะสายแม่มิ - สะเมิง
ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่าลำเหมืองพิพาทเป็นลำเหมืองสาธารณประโยชน์ มีต้นน้ำมาจากน้ำตกแม่สา
ส่วนประเด็นการก่อสร้างรั้วกำแพงและท่อดูด ผู้ฟ้องคดีได้ขออนุญาตจากเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่
ผู้มีอำนาจอนุญาตให้ใช้ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน เพื่อก่อสร้างอาคาร (รั้วกำแพง
และท่อดูด) ลงในที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดิน (ลำเหมืองพิพาท) และได้ขออนุญาตก่อสร้าง
อาคาร (รั้วกำแพงและท่อดูด) จากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒
หรือไม่ นั้น ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วกำแพงและท่อดูดในลำเหมืองสาธารณประโยชน์
เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ผู้ฟ้องคดีจะต้องขออนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่เสียก่อน และจะต้อง
ขออนุญาตก่อสร้างอาคาร เนื่องจากการก่อสร้างรั้วกำแพงและท่อดูดเป็นการก่อสร้างอาคาร
ตามมาตรา ๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จะต้องได้รับอนุญาตจาก
เจ้าพนักงานท้องถิ่นด้วย ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏหลักฐานเอกสารใด ๆ ที่แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้
ขออนุญาตใช้ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน (ลำเหมือง) ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่
กรณีจึงเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรั้วกำแพงและวางท่อดูดขนาดใหญ่ในลำเหมือง ซึ่งเป็นที่ดิน
อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ กรณีจึง
เป็นการบุกรุกที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือสำนักงาน

/เทศบาลตำบล...

เทศบาลตำบลแม่มริม ที่ ชม ๕๓๓๐๑/๑๐๒๕ ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดี รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวออกไปและทำให้ลำเหมืองสาธารณะประโยชน์กลับคืนสู่สภาพเดิม ภายใน ๓๐ วัน นับจากวันได้รับหนังสือดังกล่าว กรณีดังกล่าวจะต้องพิจารณาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจออกหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวหรือไม่ หากมีการบุกรุกที่ดิน อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน นายอำเภอและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีอำนาจฟ้องขับไล่ ผู้ที่บุกรุกที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินดังกล่าวได้ แต่เนื่องจากคดีนี้ผู้ฟ้องคดีมิได้ฟ้องคดี เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือสำนักงาน เทศบาลตำบลแม่มริม ที่ ชม ๕๓๓๐๑/๑๐๒๕ ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจออกหนังสือดังกล่าวหรือไม่ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นที่ยุติเพียงว่า ผู้ฟ้องคดี ได้ก่อสร้างรั้วกำแพงและท่อลอดขนาดใหญ่ขนาดลำเหมืองสาธารณะประโยชน์ โดยมีได้รับอนุญาต จากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ตามมาตรา ๙ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ประกอบกับคำสั่ง กระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๐๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่ ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วกำแพงและท่อลอดลงในลำเหมืองสาธารณะประโยชน์ดังกล่าว การก่อสร้างอาคาร หรือสิ่งปลูกสร้างที่จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และจะต้องมีเอกสารหลักฐานเป็นหนังสือแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้ก่อสร้าง อาคารโดยชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดี ไม่มีเอกสารหลักฐานมาแสดงว่าได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นมาแสดง ต่อศาล และเทศบาลตำบลแม่มริมก็ได้ตรวจสอบแล้วไม่พบเอกสารการขออนุญาตก่อสร้างรั้วกำแพง และท่อลอดดังกล่าว ประกอบกับการก่อสร้างอาคารและสิ่งปลูกสร้างในที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติ ของแผ่นดิน จะต้องได้รับอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ตามมาตรา ๙ แห่งประมวล กฎหมายที่ดินประกอบกับคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๐๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะนั้น (พ.ศ. ๒๕๓๘) ก่อน จึงจะดำเนินการขออนุญาตก่อสร้าง อาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เอกสารหลักฐาน ที่ได้รับอนุญาตได้สูญหายไป ผู้ฟ้องคดีได้ไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของอำเภอแม่มริมและ ท้องถิ่นอำเภอแม่มริม เพื่อขอตรวจสอบเอกสารหลักฐานการได้รับอนุญาต ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ว่า เมื่อมีการโยกย้ายที่ทำการแห่งใหม่ ไม่ทราบว่าเอกสารหลักฐานดังกล่าวเก็บไว้ที่ใด และ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยืนยันว่าไม่เคยขออนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารลงในลำเหมืองสาธารณะดังกล่าว จึงไม่จำเป็นต้องตรวจสอบหลักฐานการขออนุญาตก่อสร้างและใช้ลำเหมืองซึ่งเก็บรักษาไว้ที่ สุขาภิบาลแม่มริมตามคำร้องขอของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยืนยันว่าไม่มีเอกสารที่ ผู้ฟ้องคดีขอตรวจสอบ เมื่อไม่มีเอกสารหลักฐานการได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างอาคาร (รั้วและท่อลอด) ลงในที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินจากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ ตามประมวล

/กฎหมายที่ดิน...

กฎหมายที่ดินซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น (พ.ศ. ๒๕๓๘) และไม่มีพยานหลักฐานซึ่งเป็นเอกสารที่แสดงว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างอาคาร (รั้วและทอลล์) จากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมาแสดงต่อศาล การที่ผู้ฟ้องคดีขอนำพยานบุคคลเพียงอย่างเดียว เข้านำสืบว่าการก่อสร้างอาคารได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว แต่พยานหลักฐานที่เป็นเอกสารการได้รับอนุญาตได้สูญหายไปนั้น เมื่อไม่มีพยานหลักฐานซึ่งเป็น พยานเอกสารมายืนยันประกอบพยานบุคคล ศาลจึงไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีนำพยานบุคคลเข้านำสืบ กรณีดังกล่าว เนื่องจากไม่อาจรับฟังพยานบุคคลเพียงอย่างเดียวเพื่อใช้ในการพิจารณาคดีนี้ได้ เมื่อไม่ปรากฏพยานหลักฐานซึ่งเป็นเอกสารขออนุญาตก่อสร้างอาคารดังกล่าว จึงเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีได้ ก่อสร้างรั้วกำแพงและทอลล์ขนาดใหญ่ลงในลำเหมืองสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตจาก ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ ตามประมวลกฎหมายที่ดินซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น (พ.ศ. ๒๕๓๘) และผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรั้วกำแพงและทอลล์ขนาดใหญ่ขนาบลำเหมืองหรือลงไปในลำเหมือง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่อ้างว่า หากผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วกำแพงและทอลล์ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จะต้องถูกชาวบ้านหรือประชาชนร้องเรียน เนื่องจากก่อสร้างมาเป็นเวลา ๒๐ ปี แล้ว หากไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นในขณะก่อสร้างจะต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย และจะต้อง ถูกประชาชนรวมทั้งผู้ดูแลเหมือง (แก่เหมือง) ไปแจ้งความร้องทุกข์แล้วนั้น เห็นว่า เมื่อไม่มี พยานเอกสารมาแสดงเพื่อให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้ใช้ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติ ของแผ่นดินและไม่มีเอกสารหลักฐานการได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารมาแสดงต่อศาล การที่ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้มีการก่อสร้างรั้วกำแพงและทอลล์มาแล้ว ๒๐ ปี ยังไม่ถูกดำเนินคดี ตามกฎหมายและไม่มีประชาชนหรือผู้ดูแลเหมือง (แก่เหมือง) แจ้งความร้องทุกข์หรือได้มีการ จ่ายเงินเป็นค่าใช้น้ำให้แก่แก่เหมืองตลอดมา ก็ไม่อาจแสดงได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้ใช้ ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินและได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารหรือสิ่งปลูกสร้าง จากเจ้าพนักงานท้องถิ่นแล้ว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับ การก่อสร้างอาคาร (รั้วและทอลล์) ถึงแม้ว่ารั้วหรือทอลล์จะดำเนินการก่อสร้างเรียบร้อยแล้วก็ตาม ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคาร ถึงแม้ว่าการออกคำสั่งดังกล่าว จะไม่ตรงกับข้อเท็จจริง กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรั้วกำแพงและทอลล์มานานหลายปีแล้วก็ตาม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งให้ระงับการก่อสร้างอาคาร (รั้วและทอลล์) เป็นการออกคำสั่ง เพื่อที่จะมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอใบอนุญาตก่อสร้างรั้วกำแพงและทอลล์ ซึ่งเป็น การให้โอกาสแก่ผู้ฟ้องคดีได้ขออนุญาตก่อสร้างอาคารให้ถูกต้องตามกฎหมายต่อไป ดังนั้น

/การออกคำสั่ง...

การออกคำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารเป็นเพียงแบบพิธี เพื่อปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ถึงแม้จะออกคำสั่งไม่ตรงกับข้อเท็จจริงก็ไม่ทำให้ การออกคำสั่งดังกล่าวต้องเสียไปแต่อย่างใด ส่วนคำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ยื่นคำขอใบอนุญาตก่อสร้างอาคารตามคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕ เป็นการให้ โอกาสแก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อที่จะได้รับใบอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารให้ถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยการ ควบคุมอาคาร ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๐ (๑) และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการ ก่อสร้างอาคาร (ร้ว ค.ส.ล. และท้อลอด ค.ส.ล.) จนกว่าจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และมีคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอใบอนุญาต ก่อสร้างอาคารดังกล่าว จึงเป็นการออกคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว และการที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเดียวกัน จึงเป็นการออก คำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน และพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ประเด็นสำคัญในคดีที่พิพาทนี้จะต้องพิสูจน์ว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่น ขออนุญาตก่อสร้างร้วและท้อลอดในลำเหมืองสาธารณะหรือไม่ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือชี้แจง การปลูกสร้าง ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๕ ต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงเรื่องการขออนุญาตก่อสร้างร้วและท้อลอด ผู้ฟ้องคดีมอบอำนาจให้ พลโท ศานิต สร้างสมวงษ์ ไปติดต่อเทศบาลตำบลแม่ริมเพื่อขอเอกสาร ใบอนุญาตก่อสร้าง และได้ชี้แจงต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นครั้งที่สอง โดยแจ้งว่าเอกสาร การขออนุญาตสูญหาย และขอให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเป็นหน่วยงานราชการเป็นผู้ช่วยติดต่อ ขอใบอนุญาตจะได้รับความสะดวกรวดเร็ว หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ติดต่อไปยังเทศบาลตำบลแม่ริม และท้องถิ่นอำเภอเพื่อขอใบอนุญาตก่อสร้าง ก็ได้รับแจ้งว่าเจ้าหน้าที่มีการโยกย้าย เอกสาร หลักฐานที่ต้องการไม่ทราบที่เก็บที่ใด ไม่สามารถตรวจสอบได้ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีการติดต่อไปยัง บุคคลที่ดูแลการก่อสร้างในขณะนั้น ได้แก่ นายวิทยา สงวนศิลป์ (เจ้าพนักงานโยธาของสุขาภิบาล แม่ริม (เดิม)) ปัจจุบันเป็นพนักงาน สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงใหม่ และ ดร. อุบล ยะไวทย์ณะวิชัย ปัจจุบันเป็นปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลดอนแก้ว โดยบุคคลทั้งสอง มีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับขั้นตอนการขออนุญาตและให้ข้อมูลว่า การขออนุญาตก่อสร้างจะมีขั้นตอน ในการพิจารณาโดยนายอำเภอแม่ริมและคณะกรรมการ ซึ่งแต่งตั้งจากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ ให้เป็นผู้อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีหรือประชาชนที่ต้องการใช้ที่ดินสาธารณะประโยชน์ของรัฐ ซึ่งผู้ฟ้องคดี ได้อ้างพยานบุคคลดังกล่าวต่อศาลแล้ว แต่ศาลปกครองชั้นต้นมิได้นำสืบพยานดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี ขอยืนยันว่า การก่อสร้างร้วและท้อลอดได้รับอนุญาตจากหน่วยงานท้องถิ่นแล้ว แต่ใบอนุญาตสูญหาย และผู้ฟ้องคดีได้ติดต่อไปยังเทศบาลตำบลแม่ริมเพื่อขอใบอนุญาตก่อสร้างฉบับใหม่ แต่ได้รับแจ้ง

/ว่าเอกสาร...

ว่าเอกสารของทางราชการสูญหายเช่นเดียวกัน กรณีจึงยังพิสูจน์ได้ไม่ชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างรั้วและท่อดูดหรือไม่ จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาและพิสูจน์ให้แน่ชัดว่าผู้ฟ้องคดีมีการขออนุญาตก่อสร้างรั้วและท่อดูดหรือไม่ ก่อนที่จะพิจารณาว่าคำสั่งที่พิพาทของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นยุติว่าก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคาร (รั้ว ค.ส.ล. และท่อดูด ค.ส.ล.) ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรั้วและท่อดูดเสร็จแล้วมากกว่า ๒๐ ปี และในขณะนั้นไม่มีการก่อสร้างใด ซึ่งตามบทบัญญัติมาตรา ๔๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสามารถใช้อำนาจในการระงับการก่อสร้างได้เป็นกรณีมีความมุ่งหมายใช้บังคับแก่กรณีที่มีการก่อสร้างดำเนินการฝ่าฝืนกฎหมายอยู่ เพื่อให้มีการปฏิบัติฝ่าฝืนต่อไป จึงให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ระงับหรือยุติการกระทำที่ฝ่าฝืนได้ แต่กรณีของผู้ฟ้องคดีได้มีการก่อสร้างรั้วและท่อดูดเสร็จมาเป็นเวลานานแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถพิจารณาและใช้ข้อกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงได้ โดยไม่ต้องปฏิบัติตามรูปแบบของกฎหมาย ทั้งนี้ ตามแนวคำพิพากษาฎีกาที่ ๔๔๖๘/๒๕๓๑ คำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น เป็นพิพากษาให้เป็นไปตามคำขอท้ายฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างพยานบุคคลรายนายวิชาสงวนศิลป์ และ ดร. อุบล ยะไวทย์ณะวิชัย เป็นผู้ดูแลการก่อสร้างขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำเนินการก่อสร้างนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ทราบและไม่รับรอง และไม่ทราบว่าเป็นการดูแลอย่างไร ในฐานะใด โดยเมื่อพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มีผลบังคับใช้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นในช่วงนั้นคือ ประธานสุขาภิบาล เป็นผู้ที่มีอำนาจหน้าที่อนุญาตก่อสร้างอาคาร (รั้วและท่อดูด) และหากอาคารนั้นจะสร้างบนที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับประชาชนใช้ร่วมกันในการขออนุญาตก่อสร้างอาคารต้องมีหลักฐานการได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการจังหวัดและปฏิบัติตามประมวลกฎหมายที่ดินและประมวลกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พุทธศักราช ๒๔๕๗ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ก่อสร้างรั้วและท่อดูดประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๘ การขออนุญาตก่อสร้างรั้วและท่อดูดดังกล่าวต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการจังหวัดเสียก่อน แล้วจึงขอสั่งก่อสร้างอาคารต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นอีกครั้งหนึ่ง ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายโดยผู้ดูแลที่ดินขณะนั้นไปแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและขออนุญาตก่อสร้างท่อดูดและรั้วซึ่งขณะขออนุญาตเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ท้องถิ่นยังมีฐานะเป็นสุขาภิบาลตำบลแม่มิม

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า มูลเหตุในการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจพบการก่อสร้างรั้วและท่อลอดในลำเหมืองสาธารณะประโยชน์ บริเวณหน้าบ้านของผู้ฟ้องคดี และไม่ปรากฏเอกสารหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดีได้รับใบอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ทำการก่อสร้างดังกล่าว ซึ่งในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างรั้วและท่อลอด และคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างแม้จะไม่มีกรรณมาเรียนจากประชาชน และไม่ว่าสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้ผู้นำในลำเหมืองสาธารณะประโยชน์ไม่ไหลลงไปสู่ประชาชนด้านล่างจะเกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วและท่อลอดดังกล่าวหรือไม่ก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีอำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในการออกคำสั่งดังกล่าว ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าประเด็นสำคัญในคดีนี้จะต้องพิสูจน์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างรั้วและท่อลอดในลำเหมืองสาธารณะประโยชน์หรือไม่นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นด้วยกับผู้ฟ้องคดี แต่ในชั้นการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชั้นการพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น และศาลปกครองสูงสุด ผู้ฟ้องคดีไม่มีเอกสารหลักฐานมาพิสูจน์ข้อกล่าวอ้างดังกล่าว เป็นแต่เพียงการกล่าวอ้างลอย ๆ ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างรั้วและท่อลอดดังกล่าวจริง ผู้ฟ้องคดีต้องมีหนังสือยินยอมให้ใช้ประโยชน์จากลำเหมืองสาธารณะประโยชน์ดังกล่าวจากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการขอรับใบอนุญาตก่อสร้างจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เคยแสดงหนังสือดังกล่าว ส่วนพยานบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างคือ นายวิทยา สงวนศิลป์ และ ดร. อุบล ยะไวทย์ณะวิชัย นั้น บุคคลดังกล่าวมิได้มีอำนาจหน้าที่ในการดูแลที่สาธารณะประโยชน์ หน้าที่ดังกล่าวเป็นหน้าที่ของนายอำเภอ และนายอำเภอไม่มีอำนาจใช้หรือยินยอมให้บุคคลอื่นใช้ที่ดินดังกล่าว เว้นแต่จะได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการจังหวัดและปฏิบัติตามประมวลกฎหมายที่ดินและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พุทธศักราช ๒๔๕๗ อีกทั้ง การที่จะพิสูจน์ได้ว่าผู้ฟ้องคดีเคยได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างรั้วและท่อลอดจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จริงตามที่กล่าวอ้าง ก็ต่อเมื่อผู้ฟ้องคดีมีหนังสือยินยอมให้ใช้ประโยชน์จากลำเหมืองสาธารณะประโยชน์จากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ และใบอนุญาตให้ก่อสร้างรั้วและท่อลอดจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นมาแสดงเพื่อยืนยันสิทธิ พยานบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าทราบขั้นตอนในการขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารและขออนุญาตใช้ที่ดินอันเป็นสาธารณะประโยชน์ของรัฐนั้น จึงเป็นพยานที่ไม่อาจเชื่อถือได้ ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากอาคารพิพาทก่อสร้างแล้วเสร็จมาเป็นระยะเวลากว่า ๒๐ ปีแล้ว นั้น พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะคุ้มครองประโยชน์และความปลอดภัยของประชาชนเป็นสำคัญ การก่อสร้างต่อเติมอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือผิดไปจากแบบที่ได้รับอนุญาตเป็นความผิด

/ตามกฎหมาย...

ตามกฎหมายดังกล่าว แม้ว่าการต่อเติมจะล่วงเลยระยะเวลา ๒๐ ปีเศษก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงมีอำนาจออกคำสั่งให้ดำเนินการกับอาคารที่ฝ่าฝืนกฎหมายได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างรั้วและท่อลอดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารจึงเป็นคำสั่งที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีอำนาจกระทำได้ และเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย (เทียบคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๕๑/๒๕๔๗) ส่วนคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๔๖๘/๒๕๓๑ ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างนั้น เป็นคดีที่มีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการไม่มีอำนาจฟ้องคดีในความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งให้ระงับการก่อสร้างอาคารของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีได้รับโทษทางอาญาในกรณีที่อาคารก่อสร้างแล้วเสร็จ เนื่องจากไม่มีบทบัญญัติว่าการฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ จึงต่างจากข้อเท็จจริงในคดีนี้ ซึ่งเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอยืนยันข้อเท็จจริงข้อกฎหมายและเอกสารตามที่ได้ยื่นต่อศาลปกครองชั้นต้น และขอถือเอาเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด้วย

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือแจ้งไม่ประสงค์จะยื่นคำแถลงเป็นหนังสือและไม่ประสงค์ที่จะให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดีต่อศาล โดยศาลได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้าน คำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๘๑๔๙ ตำบลแม่ริม อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ได้มาตามสัญญาซื้อขายตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ด้านหน้าของที่ดินติดกับทางหลวงแผ่นดินสายแม่ริม - สะเมิง (สายเก่า) โดยมีลำเหมืองซึ่งมีต้นน้ำมาจากน้ำตกแม่สาไหลผ่านที่ดินของผู้ฟ้องคดี เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรั้วและวางท่อลอดขนาดใหญ่ขนานไปกับลำเหมือง แล้วทำถนนลาดยางบนท่อลอดเพื่อทำเป็นทางเข้า - ออก สู่ถนนสายแม่ริม - สะเมิง (สายเก่า) ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเรื่องร้องเรียนว่ามีการก่อสร้างอาคารรุกล้ำแนวเขตลำเหมืองสาธารณประโยชน์บริเวณด้านทิศใต้ของร้านกาแฟวารี ติตาแกลลอรี่ หมู่ที่ ๑ ตำบลริมใต้ อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ แต่จากการตรวจสอบเบื้องต้นไม่พบหมุดหลักเขตที่ดินแปลงข้างเคียง จึงไม่ทราบแนวเขตที่แท้จริงของ

/ลำเหมือง...

ลำเหมืองสาธารณประโยชน์ ทำให้ไม่สามารถดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ได้ จึงมีหนังสือสำนักงานเทศบาลแมริม ที่ ชม ๖๑๕๐๓/๔๙๙ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ ถึงนายอำเภอแมริม ขอความอนุเคราะห์ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทำการรังวัดสอบเขตแนวลำเหมืองสาธารณประโยชน์ สำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงใหม่ สาขาแมริม ได้ให้ช่างรังวัดออกไปรังวัดสอบเขตเมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ และได้มีหนังสือ ที่ ชม ๐๐๒๐.๐๑/๓๕๗๓ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๘ แจ้งผลการรังวัดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ พร้อมสำเนา ร.ว.๙ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือสำนักงานเทศบาลตำบลแมริม ที่ ชม ๕๓๓๐๑/๑๐๒๕ ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีหรือถอนสิ่งปลูกสร้างที่รุกล้ำลำเหมืองสาธารณะและทำให้ลำเหมืองสาธารณประโยชน์กลับคืนสภาพเดิม ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๙ ซึ่งแจ้งการปลูกสร้าง และมีหนังสือ ลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๙ ซึ่งแจ้งการปลูกสร้างครั้งที่ ๒ ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า การก่อสร้างท่อลอดและทำถนนทับบนท่อลอด การก่อสร้างกำแพงเหนือลำเหมืองและการก่อสร้างบ้านพักของผู้ฟ้องคดีได้ยื่นขออนุญาตพร้อมกัน และได้รับการตรวจสอบและอนุญาตจากทางราชการอำเภอแมริม แต่ยังคงหาหลักฐานดังกล่าวไม่พบเนื่องจากการก่อสร้างได้ดำเนินการมานานกว่า ๒๐ ปีมาแล้ว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. ขนาด ๒.๓๐ x ๖ เมตร จำนวน ๑ จุด และท่อลอด ค.ส.ล. ขนาด ๑ เมตร จำนวน ๑๐ ท่อน ณ บ้านเลขที่ ๕๗ หมู่ที่ ๖ ตำบลริมใต้ อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ จนกว่าจะได้ใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตั้งแต่วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป และมีคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ เช่นเดียวกัน แจ้งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ตามแบบ ข.๑ (ก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และท่อ ค.ส.ล.) ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ และคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงมีหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า รั้วและท่อลอดผู้ฟ้องคดีก่อสร้างโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารและให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารดังกล่าวได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ และคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารและให้ยื่นคำขอใบอนุญาตก่อสร้างอาคารให้ถูกต้องตามกฎหมาย จึงเป็นการออกคำสั่งโดยชอบแล้ว จึงมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๔/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือสำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดเชียงใหม่ ด่วนที่สุด ที่ ชม ๐๐๒๒.๓/๑๗๙๗ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ แจ้งคำวินิจฉัย

/อุทธรณ์ให้...

อุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วยจึงอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุดมาเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีรวม ๒ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และท่อลอด ค.ส.ล. ที่พิพาท จนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร (รั้ว ค.ส.ล. และท่อลอด ค.ส.ล.) ตามแบบ ข.๑ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คดีนี้ การออกคำสั่งที่พิพาทของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สืบเนื่องจากการร้องเรียนว่า มีการก่อสร้างอาคารรุกล้ำแนวเขตลำเหมืองสาธารณประโยชน์บริเวณด้านทิศใต้ของร้านกาแฟวาทิตาแกลลอรี่ หมู่ที่ ๑ ตำบลริมใต้ อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ส่วนผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การก่อสร้างรั้ววางท่อลอดขนานลำเหมือง และทำถนนลาดยางบนท่อลอดเพื่อทำเป็นทางเข้าออกสู่ทางสาธารณะถนนสายแม่ริม – สะเมิง (สายเก่า) นั้น เป็นการก่อสร้างโดยได้รับอนุญาต ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ในขณะที่ยังเป็นสุขาภิบาลแม่ริม ก่อนที่จะเปลี่ยนมาเป็นเทศบาลตำบลแม่ริมเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ตามพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๒ และผู้ฟ้องคดีใช้ทางเข้าออกดังกล่าวเป็นระยะเวลามากกว่า ๒๐ ปีแล้ว แต่เอกสารหลักฐานการอนุญาตสูญหายไม่สามารถนำมาแสดงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้โต้แย้งว่าบริเวณพื้นที่ก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และวางท่อลอด ค.ส.ล. เป็นที่ดินของผู้ฟ้องคดี ไม่ใช่ที่ลำเหมืองสาธารณประโยชน์ ข้อเท็จจริงจึงฟังเป็นยุติว่า การก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และท่อลอด ค.ส.ล. เป็นการก่อสร้างบนพื้นที่ลำเหมืองสาธารณประโยชน์ คดีจึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเบื้องต้นในประเด็นนี้ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. วางท่อลอด ค.ส.ล. ในลำเหมืองสาธารณประโยชน์ เป็นการก่อสร้างที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายจากพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ บัญญัติว่า สาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้น รวมทรัพย์สินทุกชนิดของแผ่นดินซึ่งใช้เพื่อสาธารณประโยชน์หรือสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน เช่น (๑)... (๒) ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่า ที่ชายตลิ่ง ทางน้ำ ทางหลวง ทะเลสาบ (๓) ... ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๑ บัญญัติว่า ในประมวลกฎหมายนี้ “ที่ดิน” หมายความว่า พื้นที่ดินทั่วไป และให้หมายความรวมถึง ภูเขา ห้วย หนอง คลอง บึง บาง ลำน้ำ ทะเลสาบ

/เกาะ...

เกาะ และที่ชายทะเลด้วย มาตรา ๙ บัญญัติว่า ภายใต้บังคับของกฎหมายว่าด้วยการเหมืองแร่และการป่าไม้ ที่ดินของรัฐนั้นถ้ามิได้มีสิทธิครอบครอง หรือมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว ห้ามมิให้บุคคลใด (๑) เข้าไปยึดถือ ครอบครอง รวมตลอดถึงการก่อสร้างหรือเผาป่า ซึ่งกระทรวงมหาดไทย ได้มีคำสั่ง ที่ ๑๐๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๘ แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในมาตรา ๙ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ได้แก่ แต่งตั้งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตท้องที่จังหวัด สำหรับการขออนุญาต (๓) การเข้าไปยึดถือ ครอบครอง รวมตลอดถึงการก่อสร้าง (ก่อสร้าง) หรือเผาป่า พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ที่ใช้บังคับเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และท้อลอด ค.ส.ล. ขนาบลงในลำเหมืองสาธารณะ มาตรา ๑๒๒ บัญญัติว่า ที่ดินอันเป็นสาธารณประโยชน์ คือที่เลี้ยงปศุสัตว์ ที่จัดไว้สำหรับราษฎรไปรวมเลี้ยงด้วยกัน เป็นต้น ตลอดจนถนนหนทาง แลที่อย่างอื่น ซึ่งเป็นของกลางให้ราษฎรใช้ได้ด้วยกัน เปนหน้าที่ของกรรมการอำเภอจะต้องคอยตรวจตรา รักษาอย่าให้ผู้ใดแยกกันเอาไปเปนอาณาประโยชน์แต่เฉพาะตัว พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๖๒ วรรคสาม บัญญัติว่า บรรดาอำนาจและหน้าที่ที่เกี่ยวกับราชการของกรรมการอำเภอหรือนายอำเภอซึ่งกฎหมายกำหนดให้กรรมการอำเภอและนายอำเภอมีอยู่ให้โอนไปเป็นอำนาจและหน้าที่ของนายอำเภอ

พิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวที่ใช้บังคับในขณะที่ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และวางท้อลอด ค.ส.ล. ขนาบลงในลำเหมืองสาธารณะแล้ว เห็นว่า อำนาจในการดูแลรักษาที่ดินอันเป็นสาธารณประโยชน์ ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินเป็นอำนาจของกรรมการอำเภอ ซึ่งอำนาจของกรรมการอำเภอได้โอนไปเป็นอำนาจของนายอำเภอ ตามมาตรา ๖๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ดังนั้น อำนาจหน้าที่ในการดูแลรักษาที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ขณะที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และวางท้อลอด ค.ส.ล. จึงเป็นอำนาจหน้าที่ของนายอำเภอ แต่พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้นมีได้บัญญัติให้นายอำเภอมีอำนาจในการพิจารณาอนุญาตให้บุคคลใดใช้ประโยชน์ในที่ดินดังกล่าวด้วยแต่อย่างใด กรณีจึงต้องพิจารณาตามมาตรา ๙ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะนั้น ประกอบคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ ๑๐๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๘ ที่แต่งตั้งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตท้องที่จังหวัด สำหรับการขออนุญาต (๓) การเข้าไปยึดถือ ครอบครอง รวมตลอดถึงการก่อสร้าง (ก่อสร้าง) หรือเผาป่า ดังนั้น กรณีการใช้พื้นที่ลำเหมืองสาธารณประโยชน์ในการก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และวางท้อลอด ค.ส.ล. ในขณะนั้นของผู้ฟ้องคดี พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการอนุญาตจึงได้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่

เมื่อข้อเท็จจริงฟังยุติได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. ขนาด ๒.๓๐ x ๖ เมตร จำนวน ๑ จุด และท้อลอด ค.ส.ล. ขนาด ๑ เมตร ขนาบลำเหมืองให้น้ำในลำเหมืองไหลผ่านได้

/จำนวน...

จำนวน ๑๐ ท่อน และทำถนนลาดยางบนที่ตลอดเพื่อใช้เป็นทางเข้า - ออกสู่ทางสาธารณะ ถนนสายแมริม - สะเมิง (สายเก่า) ณ บ้านเลขที่ ๕๗ หมู่ที่ ๖ ตำบลริมใต้ อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ อันเป็นการก่อสร้างในพื้นที่ลำเหมืองสาธารณประโยชน์ซึ่งเป็นทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน และเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามมาตรา ๑๓๐๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องได้รับอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ในการอนุญาตให้ใช้ที่ดินของรัฐเสียก่อน และหากสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวเข้าลักษณะเป็นอาคาร ผู้ฟ้องคดี ก็จะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามแบบ ข.๑ ตามพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ อีกด้วย เมื่อผู้ฟ้องคดีอ้างว่าก่อนทำการก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และวางท่อลอด ค.ส.ล. ขนابلำเหมือง และทำถนนลาดยางบนที่ตลอด ค.ส.ล. เพื่อใช้เป็นทางเข้า - ออกสู่ทางสาธารณะ ได้ขออนุญาตจากสุขาภิบาลตำบลแมริมจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นในขณะเวลานั้นโดยขอด้วยกฎหมาย โดยเป็นการขออนุญาตก่อสร้างพร้อมกันกับการก่อสร้างบ้านพักของผู้ฟ้องคดี และขณะก่อสร้าง มีเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ควบคุมการก่อสร้าง แต่หลักฐานที่เป็นเอกสารการได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างได้ สูญหายไปเนื่องจากได้ทำการก่อสร้างมาแล้วเป็นเวลากว่า ๒๐ ปี และเมื่อไปติดต่อเจ้าหน้าที่ของ อำเภอแมริมและท้องถิ่นอำเภอแมริมเพื่อขอตรวจสอบเอกสารหลักฐานการได้รับอนุญาตก่อสร้างรั้ว และท่อลอดดังกล่าว ก็ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ว่าเมื่อมีการโยกย้ายที่ทำการเอกสารหลักฐานดังกล่าว ไม่ทราบว่าเป็นที่ใด ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นประธานสุขาภิบาลตำบล แมริมตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ต่อเนื่องเรื่อยมาจนยกฐานะเป็นเทศบาลตำบลแมริมและดำรงตำแหน่ง นายกเทศมนตรีตำบลแมริมตลอดมา ไม่ทราบว่ามีการขออนุญาตในเรื่องดังกล่าว เห็นว่า กรณีการก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และวางท่อลอด ค.ส.ล. ขนابلำเหมืองของผู้ฟ้องคดีนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เพียงว่าได้ขออนุญาตจากสุขาภิบาลตำบลแมริมจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นในขณะนั้น โดยไม่ได้กล่าวอ้าง ถึงการขออนุญาตใช้ลำเหมืองสาธารณประโยชน์จากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งเป็นกรณีที่ต้อง ดำเนินการและต้องได้รับอนุญาตก่อนนำไปประกอบการยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารต่อ เจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่อย่างใด ทั้งกรณีการกล่าวอ้างว่าเอกสารการได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารที่ได้รับ อนุญาตจากสุขาภิบาลตำบลแมริมสูญหายนั้น หากเป็นจริงดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ผู้ฟ้องคดีย่อมมี หน้าที่ต้องแจ้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อออกใบแทนหรือออกเอกสารฉบับใหม่เนื่องจากเอกสารดังกล่าว ถือเป็นเอกสารสำคัญที่แสดงถึงสิทธิของผู้ฟ้องคดีที่จะก่อสร้างอาคารที่พิพาทดังกล่าวได้ ซึ่งเมื่อ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทวงถามถึงหลักฐานทางราชการที่ออกให้ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำมายืนยันกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ กรณีจึงต้องฟังว่าไม่ปรากฏหลักฐานเอกสารใด ๆ ที่แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้ใช้ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน (ลำเหมือง) จากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ ตามมาตรา ๙ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ประกอบกับคำสั่ง กระทรวงมหาดไทยที่ ๑๐๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๘ และไม่ได้รับใบอนุญาตให้ก่อสร้าง

/อาคารที่พิพาท...

อาคารที่พิพาทจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อก่อสร้างอาคาร ในที่ดินสาธารณะประโยชน์โดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ในลำเหมืองสาธารณะ จากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอนุญาตได้

คดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และวางท่อลอด ค.ส.ล. จนกว่าจะ ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดี ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ตามแบบ ข.๑ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

เห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงานและ สิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่น ซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้ และหมายความรวมถึง (๑)... (๒) เชื้อน สะพาน อุโมงค์ ทางหรือท่อระบายน้ำ อุโมงค์ คานเรือ ท่าน้ำ ท่าจอดเรือ รั้ว กำแพง หรือประตู ที่สร้างขึ้น ติดต่อหรือใกล้เคียงกับที่สาธารณะหรือสิ่งสร้างขึ้นให้บุคคลทั่วไปใช้สอย พระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น มาตรา ๒๑ บัญญัติว่า ผู้ใดจะ ก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อ เจ้าพนักงานท้องถิ่นและดำเนินการตามมาตรา ๓๙ ทวิ มาตรา ๔๐ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือ ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจดำเนินการดังนี้ (๑) มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน ผู้ดำเนินการ ลูกจ้าง หรือบริวารของบุคคลดังกล่าว ระงับการกระทำดังกล่าว (๒) มีคำสั่งห้ามมิให้บุคคลใดใช้หรือ เข้าไปในส่วนใด ๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการกระทำดังกล่าว และจัดให้มีเครื่องหมายแสดง การห้ามนั้นไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ อาคารหรือบริเวณดังกล่าว และ (๓) พิจารณา มีคำสั่งตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แล้วแต่กรณี ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีคำสั่งตาม (๑) มาตรา ๔๑ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลง ให้ถูกต้องได้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของอาคารยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการ แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน...

เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทำการก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. ขนาดกว้าง ๒.๓๐ เมตร ยาว ๖ เมตร และวางท่อลอด ค.ส.ล. ขนาด ๑ เมตร จำนวน ๑๐ ท่อน ในพื้นที่ลำเหมืองสาธารณะ จึงเป็นการก่อสร้างอาคาร ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งผู้ใด จะก่อสร้างอาคารต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติ

/ดังกล่าว...

ดังกล่าว และหากกรณีที่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกคำสั่งให้เจ้าของอาคารดำเนินการแก้ไขและยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ตามมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และเมื่อได้วินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้วว่าการก่อสร้างดังกล่าวของผู้ฟ้องคดี เป็นการก่อสร้างในลำเหมืองซึ่งเป็นทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ ตามมาตรา ๙ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ประกอบกับคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ ๑๐๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๘ และไม่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงเป็นการก่อสร้างหรือตัดแปลงอาคารโดยฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงมีอำนาจตามมาตรา ๔๐ (๑) และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ออกคำสั่งที่ ๒/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดี ๑ ระวังการก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และท่อลอด ค.ส.ล. จนกว่าจะได้ใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และออกคำสั่งที่ ๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร แบบ ข.๑ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งสองคำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์อ้างว่า การสั่งให้ระวังการก่อสร้างอาคารมุ่งหมายใช้บังคับกรณีที่มีการก่อสร้างดำเนินการโดยฝ่าฝืนกฎหมายอยู่ในขณะนั้น แต่กรณีนี้ผู้ฟ้องคดีมิได้อยู่ระหว่างการก่อสร้างอาคาร แต่อาคารพิพาทก่อสร้างแล้วเสร็จมาเป็นระยะเวลากว่า ๒๐ ปี แล้ว คำสั่งที่ให้ผู้ฟ้องคดี ๑ ระวังการก่อสร้างอาคารจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่า ในขณะนั้น รั้ว ค.ส.ล. และท่อลอด ค.ส.ล. ซึ่งเป็นอาคารที่พิพาทจะก่อสร้างเสร็จแล้วก็ตาม ก็มีได้หมายความว่าผู้ฟ้องคดีจะไม่ตัดแปลงอาคารพิพาทดังกล่าวอีกในอนาคต การออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ๑ ระวังการก่อสร้างอาคารจึงเป็นมาตรการป้องกัน ซึ่งกรณีไม่ว่าอาคารมูลกรณีพิพาทได้มีการก่อสร้างตัดแปลงโดยไม่ได้รับอนุญาตมานานเพียงใดก็ตาม แต่หากความไม่ชอบด้วยกฎหมายยังคงมีอยู่ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพบการก่อสร้างตัดแปลงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระวังการก่อสร้าง ตัดแปลงอาคารดังกล่าวได้ตลอดเวลา

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในประการต่อมาว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๔/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นคำวินิจฉัยที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ในประเด็นนี้เมื่อได้วินิจฉัยข้างต้นแล้วว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีระวังการก่อสร้างรั้ว ค.ส.ล. และท่อลอด ค.ส.ล. และให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ตามแบบ ข.๑ ให้ถูกต้องตามกฎหมายเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๔/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ให้ยกอุทธรณ์
ของผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเดียวกัน จึงเป็นคำวินิจฉัยที่สอดคล้องกับกฎหมาย
เช่นเดียวกัน อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นายกมล สกสเดชา
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

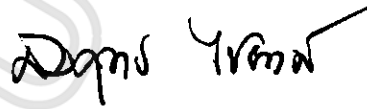
นายสุรเดช พหลภาคย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรยาย นาคยศ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสิทธิธานต์ สิทธิสุข
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมฤทธิ์ ไชยวงศ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางสาวสุภาพ ชอบดอน

